

Traverso [tra. 'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση. Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε

νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον

ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης. Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση. antifatraverso@gmail.com antifacommunity.gr

**ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΥΛΗΣ:
10/04/2020**

EDIT /

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΔΕΧΤΟΥΜΕ ΠΩΣ ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΓΡΑΣΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΣΙΝΟ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΤΑ ΚΟΙΤΑΜΕ. Δεν ξέρουμε ποιο είναι το επίθετο που μπορεί να περιγράψει καλύτερα τις εβδομάδες που έχουν περάσει. Ούτε θα το ψάξουμε εδώ, καθώς απουσιάζει από το λεξιλόγιό μας η μία και μοναδική εκείνη λέξη που μπορεί να διατρέξει μεμιάς το φάσμα των επί μέρους ψυχισμών, που αναπλάθονται βίαια μέρα με την μέρα και την εμβέλεια των κρατικών σχεδιασμών στο πλανητικό τους εύρος. Έχουμε, όμως, υποψιαστεί (και θα προσπαθήσουμε να δείξουμε τεκμηριωμένα παρακάτω) πως τόσο οι κατακερματισμένες εμπειρίες μας όσο και οι κρατικοί σχεδιασμοί που αναφέρονται στην τρέχουσα «πανδημία», αναγνωρίζοντάς την ως πρωταρχική αιτία της «εκτροπής» τους, σχετίζονται πολύ περισσότερο με τις πλανητικές εξελίξεις της πολιτικής οικονομίας των καπιταλιστικών κρατών και τις ανάγκες της αναπαραγωγής των καπιταλιστικών σχέσεων, παρά με την προστασία των «ευπαθών ομάδων» από τον «ιό».

Η παρουσία ενός δόλιου μικρο-οργανισμού, στο όριο μεταξύ κινούμενης ύλης και ζωής, εμφανίζεται να «απειλεί» τη ζωή του πληθυσμού του πλανήτη και να ανατρέπει σωρηδόν τις συγκροτητικές ελευθερίες των δυτικών κοινωνιών στο όνομα της «προστασίας» της δημόσιας υγείας. «Προς το παρόν» λένε, αλλά δεν μας πείθουν. Και η ζωή εμφανίζεται τελικά στην απόλυτη γύμνια της. Αδρανής και «διασωληνωμένη», γίνεται το θεμέλιο κάθε πολιτικής. Την ίδια στιγμή τα αφεντικά με εμπρόθετες και θετικές κινήσεις εμφανίζουν και ταυτόχρονα διαχειρίζονται την διαφανιόμενη από το 2019 καπιταλιστική κρίση, μέσα σε ένα περιβάλλον ανελέητου εμπορικού πολέμου, μετασχηματίζοντας βίαια τους γενικούς όρους εκμετάλλευσης της εργατικής μας δύναμης.

Ένα ξάφνιασμα εγκιβωτισμένο σε ένα άλλο. Ένα μπλέξιμο που μας σπρώχνει από τη μια στην ασφυξία ενός κοινωνικού περιβάλλοντος που μας εγκαλεί στην απομόνωση και τον υγιεινισμό και, από την άλλη, σε μια εύλογη απορία για το τι

δουλειά θα κάνουμε όταν τελειώσει (όπως τελειώσει) αυτή η ιστορία. Η πολιτική διαχείριση που φέρει στην μετώπη της την παρούσα «πανδημία των κορονοϊού» συνιστά έναν διπλό εγκλωβισμό για την εργατική τάξη, όμοιο του οποίου η πολιτική μας πείρα δεν έχει συναντήσει ξανά. Στην μια του άκρη βρίσκεται η καπιταλιστική κρίση και αναδιάρθρωση και η ανάληψη του έλεγχου των πόλεων από το στρατοαστυνομικό σύμπλεγμα. Στην άλλη στέκεται ευθυτενής η πιο σκληρή αδιαλλαξία του δυτικού Εγώ, που βρίσκεται ξανά ενώπιον του φόβου του θανάτου και προκειμένου να τον ξεγελάσει, είναι έτοιμο να παραδοθεί στον πιο ισχυρό προστάτη από τους υποψήφιους που θα εμφανιστούν μπροστά του. Κάπου εκεί βρισκόμαστε εγκλωβισμένοι σήμερα. Κι αυτός ο εγκλωβισμός είναι παραλυτικός. Η πολλαπλή ένταση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης τροφοδοτεί τον αυτοεγκλωβισμό. Και ο αυτοεγκλωβισμός είναι η εγγύηση πως οι νόμοι της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης θα μπορέσουν να καλπάσουν ερήμην μας.

Η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» είναι η πολιτική αυτονομία των αφεντικών από τον ανταγωνισμό της εργατικής τάξης. Η πολιτική αυτονομία των αφεντικών, όμως, είναι και το μέτρο της δικής μας πολιτικής και οργανωτικής αδυναμίας. Είναι το αίσθημα μηδαμινότητας, αναβλητικότητας και ξαφνιάσματος που μπορεί να μας διαπερνά αυτές τις μέρες, είναι η άρρητη απειλοκή της ταξικής πάλης από τα θηριώδη γρανάζια της ιστορίας. Τέτοιου μεγέθους και κρισιμότητας είναι η σημασία των εποχών που ζούμε. Κι έχουμε ξεχάσει πως η βαρβαρότητα μπορεί να προχωράει (και) με δική μας πολιτική ευθύνη.

Είναι σκληρό αλλά συμβαίνει εκτεταμένα στις οργανωμένες αντικαπιταλιστικές δυνάμεις σήμερα: η απαγόρευση της κυκλοφορίας, το κλείσιμο στο σπίτι, η διακυβέρνηση με διατάγματα απωθείται ως μια «παρένθεση» που κάποια στιγμή θα κλείσει, και «μετά θα αναμετρηθούμε», «μετά θα σας πάρουμε φαλάγγι» κ.λπ. Ο απόλυτος έλεγχος της πληροφορίας από το κράτος, ο γιατρός που κάνει dead counting κάθε απόγευμα στις 6, η νηική νομιμοποίηση

μιας διακυβέρνησης βασισμένης στην παραγωγή επαυξημένης πραγματικότητας, απωθούνται ως δευτερεύουσες παράμετροι μιας αναγκαίας κατά τα λοιπά συνθήκης, απαραίτητης για την προστασία της δημόσιας υγείας.

Θα το ξαναπούμε: πρέπει να αποδεχτούμε πως τα αστέρια είναι στον ουρανό και το γρασίδι πράσινο, ακόμα κι όταν δεν τα κοιτάμε. Πρέπει να κωδικοποιήσουμε και να ερμηνεύσουμε τη συγκυρία έτσι όπως αυτή προκύπτει και φτάνει στον άμεσα αισθητό μας κόσμο ως κρατική και ταξική πολιτική: παγκόσμια, εκτεταμένη, αιφνίδια, καταγιστική, πολεμική, αντικοινωνική και καταστροφική. Και να δεχθούμε ότι απέναντί της βρισκόμαστε, ανομολόγητα ακόμα, σε μια θέση αδυναμίας· πρόσκαιρης, ας ελπίσουμε...

Σε όσα θα διαβάσετε παρακάτω θα παρατηρήσετε πως υπάρχει μια ιδιαίτερη έμφαση στη θεωρία, την ανάλυση και την τεκμηρίωση. Το δεύτερο τεύχος του «traverso antifa» που λόγω συνθήκης κυκλοφορεί ψηφιακά, περιλαμβάνει εκτεταμένα κείμενα, τόσο σε σχέση με τον CoViD-19 όσο και με την διαχείριση των μεταναστών/τριών εργατών/τριών από το ελληνικό κράτος. Κι αυτό συμβαίνει γιατί φτάσαμε στην «έκτακτη ανάγκη» του CoViD-19 μέσω της «έκτακτης ανάγκης» του θεάματος εισβολής στα ελληνoturκικά σύνορα. Φτάσαμε στις απαγορεύσεις συγκέντρωσης και κυκλοφορίας έχοντας μόλις οργανώσει στις 12 Μαρτίου 2020, ως antifa community (η συντακτική ομάδα του περιοδικού συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων «antifa community»), μια πολιτική διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες/τριες εργάτες/τριες που δολοφονούνταν στα ελληνoturκικά σύνορα από τον ελληνικό στρατό. Σε μια διαδήλωση που ενώ έγινε πριν ένα μήνα, μας φαίνεται ότι πέρασε μισός χρόνος από τότε. Οι συντρόφισσες/οι που την οργάνωσαν και όσοι/ες την υποστήριξαν ένωσαν εκείνο το απόγευμα πως συμμετείχαν σε μια προδοτική του έθνους διαδήλωση, σχεδόν «παράνομη» και «απαγορευμένη», μια διαδήλωση που βρισκόταν στο μεταίχμιο δύο διαφορετικών επιπέδων «έκτακτης ανάγκης».

Δεν γράφουμε εδώ για να υπερασπιστούμε ότι «μια απ' τα

ίδια». Δεν θα υποστηρίξουμε πως όσα ξέραμε και όσα κάναμε αρκούν και για το μέλλον. Το αντίθετο. Η παρατεταμένη κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχουμε μπροστά μας ορίζει μια κλίμακα πολιτικών καθηκόντων και αναγκών, όμοια με την οποία δεν έχουμε αναμετρηθεί ξανά στο παρελθόν. Πίσω από την «σταδιακή άρση των περιορισμών» αναδύεται ένα πολύσημο ερωτηματικό για την μορφή της ανταγωνιστικής πολιτικής του μέλλοντος. Ευτυχώς, όμως, θυμόμαστε ακόμα: το εργατικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα του παρελθόντος διαχειρίστηκαν τις ήττες τους ακολουθώντας δύο εντελώς διαφορετικούς δρόμους, που συνεχίζουν μέχρι σήμερα να καθορίζουν τους τρόπους της οργανωμένης πολιτικής πρακτικής: α) αυτονομία της πολιτικής, β) αυτονομία της κοινότητας. Προλεταριακούς πολιτικούς κύκλους συγκροτημένους πάνω στην πολιτική συμφωνία ή προλεταριακούς κύκλους συγκροτημένους πάνω στην ανάγκη, την απόλαυση ή/και την επικοινωνία. Τα όρια και των δύο είναι προφανή, όσο προφανής είναι και η αδυναμία τους να ανταπεξέλθουν στην αναβαθμισμένη κλίμακα της παρούσας έκτακτης ανάγκης. Όταν δίνουμε έμφαση προς την φροντίδα των αναγκών των κοινοτήτων μας χάνουμε την κατανόηση και την πολιτική αντιμετώπιση της συγκυρίας. Και όταν δίνουμε έμφαση στην πολιτική ερμηνεία χάνουμε τις εμπειρικές συνδέσεις με την προλεταριακή καθημερινότητα που προσφέρει η κοινότητα. Χρειαζόμαστε επειγόντως, σήμερα και για το μέλλον, μια νέα σύνθεση της πολιτικής και της εμπειρίας. Έναν νέο προλεταριακό εμπειρισμό στη θεωρία, στην οργάνωση και την πράξη. Να δούμε την κοινότητα ως ανασύνθεση της κατακερματισμένης εμπειρίας, την θεωρία ως αφήγηση και εξήγησή της και την πολιτική σαν δημόσια εκδήλωση αυτής της συλλογικά κατανοημένης εμπειρίας, ως θέση μάχης απέναντι στα αφεντικά και το κράτος τους.